

«Γεια σου, αγάπη μου».

/ Γενικά

Σε μια κηδεία αγνοουμένου, η χήρα του φαινόταν γύρω στα εβδομήντα, μπορεί να ήταν και μικρότερη.

Δεν είναι εύκολο να υπολογίσει κανείς την ηλικία ορισμένων γυναικών αγνοουμένων, μιας και τις περισσότερες φορές φαίνονται μεγαλύτερες καθώς έχουν αφήσει τον εαυτό τους.

Φορούσε εκείνα τα μαύρα, χαμηλά, κλειστά παπούτσια που φοράνε πολλές γυναίκες μεγάλης ηλικίας στην Κύπρο, με άβαφα μαλλιά και άβαφο πρόσωπο. Απεριποίητη. Απορροφημένη στον πόνο της.

Την ώρα που περνούσε από δίπλα της το μικρό κουτί με όσα από τα κόκαλα του άντρα της βρέθηκαν, σαν να γύρισε απότομα πίσω στο χρόνο. Για μια στιγμή έγινε ξανά είσοσι χρονών. Ίσιωσε το κορμί της και από το στόμα της βγήκαν αυθόρμητα, γλυκά και ερωτικά, τα λόγια του τελευταίου αποχαιρετισμού. «Γεια σου, αγάπη μου», του είπε. Αποχαιρέτησε σαν νεαρή γυναίκα τον τριαντάχρονο άντρα της.

Δυσκολεύομαι να σκεφτώ χωρίς οργή τον τρόπο που χειρίστηκαν οι πολιτικοί μας όλα αυτά τα χρόνια το ζήτημα των αγνοουμένων και τις οικογένειες τους, κυρίως αυτές τις γυναίκες. Για μερικούς αγνοουμένους είχαν πληροφορίες και δεν μίλησαν (αντιμετωπίζοντας έτσι τους συγγενείς ως «εργαλεία» και όχι ως ανθρώπους).

Στις περισσότερες περιπτώσεις η πολύχρονη καθυστέρηση κατάστρεψε πολύτιμα στοιχεία, άνθρωποι οι οποίοι γνώριζαν πού είναι θαμμένοι οι αγνοούμενοι πέθαναν. Σπίτια, πολυκατοικίες και δρόμοι σκέπασαν τους τάφους τους. Η ζωή για τους υπόλοιπους συνεχίστηκε με τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Όχι όμως για αυτές τις γυναίκες που περίμεναν.

Γονατίζεις. Δεν είναι υπερβολή να πεις Ποτέ Ξανά. Ξέρω ότι δεν είμαστε η μόνη κοινωνία που πρέπει να δείξει στα παιδιά της τα τραύματά της.

Υ.Γ: Ευχαριστώ τον Μ.Ε που μοιράστηκε την εμπειρία από το χωριό του μαζί μου.

Γράφει: Ρένα Χόπλαρου

Πηγή: cyprusnews.eu